

[Carl P. Jensen.]

almindeligt skarpsindig avislæser for at opdage dette — og det synes jeg er meget beklageligt. End ikke den rapport eller beretning, der fremkommer hvert år, giver pressen anledning til bemærkninger, og jeg tror nok, der ville være et og andet, som kunne give anledning til forundring. Det er beklageligt, at pressen ikke i højere grad har opmærksomheden henvendt netop på dette organ, hvis virksomhed vide kredse bør have kendskab til.

I den rapport, vi har fået forelagt, ser man på side 26 og side 32 en oversigt, der viser, at der er vedtaget 103 konventioner, og jeg vil tro, at det kun er et fåtal af disse konventioner, som ikke er vedtaget med tilslutning fra Danmark; ja, jeg ved positivt, at der i langt de fleste tilfælde er ydet en dygtig og en sagkyndig indsats fra dansk side; ikke mindst gælder dette de embedsmænd, der har repræsenteret regeringen. Blandt arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanterne har der gennem årene også været en række dygtige folk — jeg skal her nævne direktør Ørsted fra Dansk Arbejdsgiverforening såvel som Bramsnæs, der har slået sit navn fast i arbejdsorganisationen. Det er givet, at med den position, de nordiske lande indtager på det sociale område i forhold til en række underudviklede lande, må Danmarks indsats på dette område i højere grad være ydende end nydende.

Danmark har set det som sin hovedopgave dels at yde sin tekniske bistand, der hviler på den erfaring, man har på en række områder, dels at stemme for de fremsatte konventionsforslag, selvom man på forhånd vidste, at de ikke kunne øve nogen indflydelse på danske forhold. Man har simpelthen villet medvirke til at skabe det flertal, der var nødvendigt for at gennemføre en konvention. Man har gjort det udfra den opfattelse, at en sådan konvention på international basis for en række i social henseende tilbagesående lande kunne stå som en målsætning.

I de 35 år, som nu er gået, er der vedtaget 103 konventioner til og med den beretning, vi har for os i dag. Da der er 66 medlemsstater, skulle der jo i årenes løb være ratificeret et betragteligt antal konventioner. Ikke desto mindre er resultatet mere end nedslående. Vi ser bag i beretningen en

oversigt, en tabel, der med en grafisk opstilling angiver, hvor mange konventioner der er vedtaget i de respektive lande. Man må sige, at for Danmarks vedkommende er resultatet meget pauvert. Danmark har for sit vedkommende kun ratificeret 22 konventioner. For samtlige medlemsstater er der i de forløbne år ratificeret 1 302 konventioner ialt eller 13 i gennemsnit.

Se; dette forhold rejser efter min opfattelse det spørgsmål: skal der være nogen mening, skal der være en realitet i internationalt samarbejde på dette særlige område, så må de lande, der stemmer for en konvention, også føle sig forpligtet til i deres egne lande i hvert fald at tage problemet op og gå til en realitetsdrøftelse for at undersøge de muligheder, der eventuelt måtte foreligge for at ratificere konventionen; ellers bliver det hele kun papir og komiteer.

Når vi nu ved, at der i dag kræves mindst $\frac{2}{3}$ af stemmerne, for at en konvention skal kunne betragtes som vedtaget, behøver man ikke at fordybe sig ret meget i tallene, før man bliver klar over, at der kun er et fåtal af lande, der følger problemerne op, når de står overfor deres egne lovgivende forsamlinger. Og det kan formentlig heller ikke undgås, at de 66 medlemsstater en gang imellem søger at kigge ind gennem de andre staters vinduer for at se, hvordan det står til, når det drejer sig om udviklingen på sociallovgivningens område. Her står vi overfor den store risiko, som ligger i det meget nærliggende ræsonnement: så længe dette eller hint land ikke har ratificeret på f. eks. sociallovgivningens område, så haster det ikke. Derved går det sådan, at det, der skulle være en inspiration, bliver det modsatte, snarere en art samvittighedsdulmer. Jeg tror, der her er et område, man skal være opmærksom på. Vi kan ikke være tjent med, at Danmark i en international oversigt placeres som — jeg havde nær sagt et underudviklet land, bl. a. fordi vi praktisk talt ikke har ratificeret een eneste konvention, der vedrører socialforsorg eller sociallovgivning i det hele taget. Jeg er ikke i tvivl om, at der i en række tilfælde kan fremføres en rimelig og også saglig motivering for, at det er sådan.

Jeg kender og vil også på forhånd kunne acceptere de mest nærliggende, omend ikke